

*Dívody
pro manželství*

LESTEROVI

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Důvody pro manželství

STEPHANIE LAURENSOVÁ

***Důvody
pro manželství***

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Český název: Důvody pro manželství
Název anglického originálu: The Reasons for Marriage
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Iva Harrisová
První vydání: Mira Books, 1995
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 1995 by Stephanie Laurens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Photographer: Nikki Ormerod; Artist: Robert Papp; Art Director: Krista Oliver.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-6809-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-6810-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-6811-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dveře knihovny vévody z Eversleigh se zaklaply. Jason Montgomery, pátý vévoda z Eversleigh, usazený na židli za obrovským mahagonovým psacím stolem se zadíval s nepřehlédnutelným podrážděním na dubovou výplň.

„Nepřipadá v úvahu!“ zavrčel opovržlivě, slova podmalovaná výraznou nechutí. Pohled odtrhl ode dveří teprve, když dozněly kroky bratrance Hectora, a pak přešel očima po policích obtěžkaných knihami k velkému plátnu na stěně.

S neradostným výrazem se vpil do rysů mladého muže na obraze, do jeho drzého, opovážlivého úsměvu a rošťáckých šedých očí pod větrem rozcuchanými, tmavě hnědými vlasy. Široká ramena mu zdůrazňovala jasně červená uniforma jeho pluku a po boku mu stálo kopí, to vše důkazy vypovídající o jeho současném povolání. Jasonovi zacukal sval v koutku úst. Potlačil tik a nasadil masku chladné zdrženlivosti.

Dveře se opět otevřely a do místnosti vešel elegantně oblečený džentlmen s přátelským úsměvem na rtech. Zarazil se s rukou na klice a povytáhl tázavě obočí.

„Zahlédl jsem odcházet tvého bratrance. Jsi v pořádku?“

Frederick Marshall nepočkal na odpověď, zavřel za sebou a s jistotou vítaného hosta přešel k psacímu stolu mezi vysokými okny.

Jeho Výsost Eversleigh si zprudka povzdechl. „Zatraceně, Fredericku, na tom není nic vtipného! Hector Montgomery je *změkčilá baba*! Horší než *kloboučnice*! Bylo by ode mě vrcholně nezodpovědné, kdybych dovolil, aby převzal vévodskou roli. Dokonce ani *já* nemám na takovou představu žaludek – a to bych tady nebyl, abych se na to díval.“

Jason odsunul židli a otočil se obličejem ke kamarádovi, který se zabořil do křesla kousek od stolu. „A to není ještě všechno,“ dodal Jason, natáhl před sebe své dlouhé nohy a pokřiveně se pousmál. „Ten nápad je sice lákavý, ale když představím *drahouška* Hectora rodině jako svého dědice, rozpoutá se bouře – vzpoura v řadách Montgomeryových. Jak znám své tety, budou tlačit na uvěznění tak dlouho, dokud se nevzdám a neožením.“

„Dovoluju si upozornit, že tvoje tety budou nadšením bez sebe, že jasně chápeš, v čem spočívá problém – a našel jsi jeho řešení.“

Jason probodl kamaráda pohledem. „Na čí straně stojíš, Fredericku?“

Frederick se usmál. „Copak to nevíš? Ale nemá cenu schovávat se před skutečností. Ricky je mrtvý a ty se musíš oženit. A čím dřív se rozhodneš, tím méně je pravděpodobné, že drahé tetičky vezmou celou záležitost do vlastních rukou – nemáš ten pocit?“

Frederick se opřel a sledoval, jak kamarád vstřebává jeho nesmírně rozumnou radu. Okny dopadalo Jasonovi na záda slunce a prozařovalo mu kaštanové lokny, ostříhané podle poslední módy nakrátko. Jeho široká ramena byla jako stvořená pro jeden ze střízlivějších modelů od Schulze, kabátu z prvotřídní šedé látky spadajícího přes těsně padnoucí pantalon. Pod kabátem vykukovala vesta v o něco tmavším odstínu šedé a tlumené fialové, která vyvolala ve Frederickovi nepatrný osten závidi. V Londýně žil pouze jediný muž, jenž se oblékal elegantněji než Frederick Marshall, a právě ten muž před ním seděl za psacím stolem ponořený do nezvyklých chmur.

Oba byli svobodní mládenci, pojila je spousta společných zájmů, ale ve všech dobrodružstvích, do nichž se spolu pouštěli, vynikal Jason. Byl znamenitý sportovec, proslulý jezdec, ostřílený karbaník, nebezpečný s pistolí v ruce – a ještě nebezpečnější pro ženy. Pátý vévoda z Eversleigh neuznával jiné autority než svou vlastní a žil požitkářským životem způsobem, kterému se jen tak někdo nevyrovnal.

Což znamenalo, že řešení daného problému pro něj bylo o to hůř stravitelné.

Frederick zachytil jeho pohled, zádumčivý ale přesto neústupný, upřený na portrét mladšího bratra, jemuž všichni říkali Ricky, a potlačil povzdechnutí. Jen málo lidí mělo ponětí, jak si byli bratři blízcí, přestože je dělilo devět let. Ricky oplýval v devětatdacetiletém bezbřehém šarmem zakrývajícím nezlomnou vůli, kterou měl společnou s Jasonem – nezlomnou vůli, která ho dovedla na pozici gardového kapitána v bitvě u Waterloo, kde zahynul u zámečku

Hougoumont. Statečnost gardistů bránících do posledního dechu tuhle životně důležitou pevnost se stala téměř legendární, hlášení překypovala chvalozpěvy, ale ani sebevětší oslavování nedokázalo zmírnit žal, zejména tak hluboký, jaký v sobě nosil Jason.

Rodina Montgomeryových ten zármutek nějaký čas respektovala, protože na rozdíl od ostatních si byli vědomi toho, jak hluboká náklonnost oba bratry poutala. Ale na druhou stranu také věděli o nepsané dohodě uzavřené před mnoha lety – Ricky, méně cynický a otrlý než starší bratr, se postará o další generaci a umožní bratrovi svobodný život bez okovů manželství – a nehodlali nadále tolerovat, že Jason přehlíží rodinné zájmy. A když se Jason vzpamatoval z nejhoršího zármutku a vrhl se svým obvyklým způsobem opět do společenského života, s vervou, kterou chtěl podle Frederickova názoru zmírnit nedávnou ránu osudu, začaly propadat jeho tety neklidu. Vzpurný, nezvedený, paličatý synovec si však žil i nadále po svém, nedával v nejmenším najevo, že by ho zajímalo to, co považovaly za naléhavou povinnost, tak společně usoudily, že nadchází čas, aby převzaly iniciativu.

Ukázalo se však, že jedna z obávaných Jasonových tet, lady Agatha Colebatchová, není tak hrozná, jak se zdá, a má patrně lidské srdce. Varovala Fredericka, co se chystá, a ten považoval za moudré spravit Jasona, aby se oné choulostivé záležitosti chopil dřív, než ho tety rozpálí vzteky doběla. Právě na jeho naléhání Jason nakonec souhlasil, že se setká se svým dědicem, bratrancem vzdáleným přes mnohá kolena.

Ticho prolomilo frustrované odfrknutí.

„Krucinál, Ricky,“ vyštěkl Jason, oči upřené na bratrův portrét. „Jak ses mohl jenom odvážit odejít svým vlastním způsobem do nejhlubších pekel a nechat mě samotného v pekle na zemi?“

Frederick zachytil rezignovaný podtón v kamarádově hlase a pobaveně se zasmál. „V pekle na zemi?“

Jason se vypjal v zádech, otočil se zpátky k psacímu stolu a nakrčil čelo. „Napadá tě lepší popis, který by vystihoval instituci manželství?“

„Ach, to tedy nenapadá.“ Frederick mávl nonšalantně rukou. „Třeba to nebude tak hrozné, jak se povídá.“

Jason ho proklál svým šedivým pohledem. „Od kdy je z tebe odborník na manželství?“

„Nepovažuji se za odborníka – jestli je někdo odborník, tak to budeš spíš ty.“

„*Já?*“ Jason se zatvářil zmateně.

„Nebyly všechny tvoje nedávné milenky vdané?“

Frederickův nevinný tón Jasona ani v nejmenším neošálil. Přesto se přestal mračit, jeho mimořádně hezké rysy se projasnily a na rtech mu zahrál poutouchlý úsměv. „Přesně o tomhle mluvím, kamaráde. Právě ženy, se kterými jsem spal, jsou důvodem, proč nevěřím velebenému svazku manželskému. Ty ženy jsou přesným ztělesněním toho, jak bych si *ne-představoval* svou manželku.“

„Správně,“ souhlasil Frederick. „Takže alespoň v tomhle máš jasno.“ Vzhlédl a zjistil, že si ho Jason upřeně prohlíží s podezíravým svitem ve stříbrnošedých očích.

„Fredericku, ty liško podšitá, nepohání tě náhodou postranní pohnutky? Nenašeptaly ti moje tety do ucha strašlivé výhrůžky?“ prohodil Jason.

Frederick k jeho nevěře zčervenal rozpaky. „Nech toho, Jasone, přestaň mě propalovat tím svým ďábelským pohledem. Jestli to chceš opravdu vědět, pozvala si mě na slovíčko lady Agatha, ale dobře víš, že ta je spíš na tvé straně. Jenom mě upozornila, že její sestry už probírají vhodné kandidátky a pokud chci zabránit obrovskému výbuchu, měl bych tě na to předem upozornit.“

Jason se ušklíbl. „Dobře, splnil jsi, o co tě požádala. A když už to máš teď za sebou, mohl bys mi pomoci se zbytkem. Koho si mám krucinál vzít?“

Jeho otázka zůstala viset v tichu knihovny, zatímco oba muži zvažovali možnou odpověď.

„Co ta holka Tautonových? Rozhodně je dost hezká na to, aby se ti líbila.“

Jason se zamračil. „Ta se záplavou blondatých kudrnek?“ Frederick přikývl a Jack zavrtěl rozhodně hlavou. „Je hrozně užvaněná.“

„Tak dcera Hemmingových – mají spoustu peněz a proslychá se, že prahnou po titulu. Stačí, abys řekl jediné slovo a bude tvoje.“

„Abych se potýkal nejenom s ní, ale i s jejími třemi sestrami a ufňukanou matkou? Děkuju, ne. Zkus někoho jiného.“

A tak pokračovali dál a dál. Hodnotili debutantky uplynulé sezony a jejich starší, stále neprovdané sestry.

Nakonec se Frederick přiblížil na dosah porážce. Napil se vína, které mu Jason nabídl na posilnění při

onom ducha ubíjejícím procesu, a zkusil jinou taktiku. „Možná,“ pohlédl poněkud nevraživě na svého hostitele, „bychom si nejdřív měli ujasnit, jaké máš přesné požadavky na manželku, a teprve potom vybírat vhodnou kandidátku.“

Jason poválel na jazyku vynikající madeiru z poslední dodávky a zúžil oči. „Požadavky na manželku?“ zopakoval jako ozvěna.

V knihovně zavládlo ticho rušené pouze decentním tikáním zdobených hodin na krbové římse. To ticho trvalo celou minutu. Poté odložil Jason pomalu skleničku na vysoké nožce a přešel po ní zamyšleně prsty. „Moje manželka,“ prohlásil pevným, jistým hlasem, „musí být počestná žena schopná řídit Abbey a tenhle dům způsobem, který by odpovídal vysokým standardům rodiny Montgomeryových.“

Frederick mlčky přikývl. Eversleigh Abbey bylo rodinné sídlo Montgomeryových, honosné rozlehlé panství v Dorsetu. Jeho řízení a role hostitelky při obrovských rodinných sešlostech, které se tam občas konaly, by vyžadovaly veškerý um i těch nejschopnějších mladých žen.

„Musela by umět reprezentovat – nepřipadá v úvahu, aby se vévodkyní z Eversleigh stala nevychovaná ošklivka, která se ani neumí pořádně oblékat.“

Frederick si vzpomněl na Jasonovy kritické tety a napadlo ho, že v tomhle bodě by určitě souhlasily. Nechal si to však pro sebe a s napětím čekal, co přijde dál.

Jason pohlédl na své dlouhé prsty, kterými stále přejížděl po vysoké nožce sklenice. „A samozřejmě

by mi musela být schopná poskytnout dědice a nedělat s tím zbytečné cavyky.“ Jason se zatvářil neúprosně. „Ženská, která si myslí, že kolem ní budu poskakovat, se na roli manželky ani trochu nehodí.“

Frederick ani v nejmenším nepochyboval, že to myslí Jason vážně.

Ten se na chvíli zamyslel a potom tiše dodal: „Kromě toho se bude muset smířit s tím, že bude trávit většinu času na Abbey a do Londýna bude jezdit pouze tehdy, když ji o to výslovně požádám.“

Fredericka ono chladné prohlášení překvapilo natolik, že zamrkal. „Ale... určitě až poté, co skončí společenská sezona.“

„Ne. Mám na mysli po celý rok.“

„To ji chceš uvěznit na Abbey? Dokonce i tehdy, když si budeš sám užívat ve městě?“ Jason pouze přikývl a Frederick se neudržel a namítl: „To mi připadá dost přehnané, Jase! Přece nemůžeš být takový tyran.“

Jason se usmál, pomalu a vypočítavě, aniž by se mu úsměv odrazil v očích. „Zapomínáš na jednu věc, Fredericku. Jak jsi sám před chvílí řekl, mám bohatou zkušenost se znuděnými paničkami z vysoké společnosti. Můžu tě ujistit, že moje manželka nikdy nerozšíří jejich řady.“

„Chápu.“ Jasonův postoj byl natolik jasný, že víc toho nemohl Frederick dodat. „Co ještě bys od své nevěsty očekával?“ zeptal se místo toho.

Jason se opřel o opěradlo, překřížil kotníky a zadíval se hloubavě na své vysoké boty naleštěné do nejvyššího jasů. „Musela by být urozeného původu – nikoho jiného by moje rodina nepřijala. Věno

nehraje naštěstí žádnou roli – patrně bych vůbec nezaznamenal finanční rozdíl. Musí mít však dobré konexe.“

„Vzhledem k tomu, co nabízíš, by tohle neměl být problém.“ Frederick vyprázdnil sklenici. „Veškerá *haut ton* s dcerami na vdávání bude stát ve frontě u tvých dveří, až se dozvedí, k čemu se chystáš.“

„To bezpochyby,“ opáčil Jason jízlivě. „Právě tahle vidina mě pohání k tomu, abych se řídil tvou radou a začal jednat dřív, než se ke mně ty davy nahrnou. Z představy široké škály přitroublých debutantek, ze kterých budu muset vybírat, mi vstávají hrůzou vlasy na hlavě.“

„Tak tohle jsi vynechal.“ Jason povytáhl nechápavě obočí a Frederick objasnil: „Přídavné jméno přitroublý. Odkakživa ti pili krev pitomci a doháněli tě k šílenství, tak bys měl na seznam požadavků přidat ještě inteligenci.“

„Panebože, to je pravda.“ Jason si povzdechl, zvrátil hlavu a opřel si ji o polstrovanou kůži.

„Pokud se bude chtít moje případná manželka vyhnout tomu, abych ji uškrtil hned první ráno po svatbě, bude muset mít v hlavě víc, než je mezi obyčejnými smrtelníky obvyklé.“ Po chvilce přemítavě dodal: „Dost by mě zajímalo, jestli tenhle ideál – případná manželka – vůbec existuje.“

Frederick našpulil rty. „Tvoje požadavky jsou poměrně přísné, ale někde se určitě najde žena, která je splní.“

„Ach, nepovídej.“ Jasonovi zajiskřilo konečně pobaveně v šedých očích. „Teď se dostáváme k nejobtížnější části. Kde?“

Frederick se usilovně zamyslel a pátral po odpovědi. „Co takhle krapet zralejší žena? Samozřejmě s neposkvrněnou pověstí.“ Zachytil Jasonův pohled a zamračil se. „Krucinál, vždyť jsi to *ty*, kdo se má oženit. Možná bych ti měl připomenout slečnu Ekhartovou, tu mladou ženu, kterou ti teta Hardcastleová cpala pod nos, když zavítala naposledy do města.“

„Panebože, jenom tu ne!“ Jason nasadil náležitě zděšený výraz. „Tak do toho, drahý Fredericku, pověz mi to. Kde žije můj ideál?“

Hodiny odtikávaly čas. Frederick se nakonec zakabonil jako bouřkový mrak a rozhodil rukou. „Ke všem čertům! Někde přece musí existovat vhodná žena.“

Jason odpověděl na jeho zoufalství nezakrytou rezignací. „Můžu s jistotou říct, že jsem dosud žádnou podobnou nenašel. Ale na druhou stranu, pokud existuje alespoň jedna žena, která by odpovídala mým požadavkům, je záhodno, abych ji objevil, ať už se schovává kdekoliv. Otázkou zůstává, kde začít?“

Frederick neměl nejmenší tušení, tak zůstal zticha.

Jason zvažoval daný problém, pustil ze svých dlouhých prstů prázdnou sklenici a začal si nepřítomně pohrávat s hraničkou pozvánek na stole. Ty konzervativnější byly v decentně pastelových obálkách s pozlacenými okraji, hranička měřila dobrých patnáct centimetrů a všechny pozvánky čekaly na odpověď. Jason si po chvíli uvědomil, s čím si pohrává, zprudka se napřímil a prohlédl si, co mu vysoká společnost nabízí.

„Morecambeovi, společenská akce lady Hillthorpeové.“ Udělal přestávku a podíval se na zadní stranu

jedné z obálek. „Devenisheovi ze Sussexu. Obvyklý večírek.“ Odkládal jednu obálku po druhé na psací podložku v koženém rámečku. „D’Arcyovi, Penbrihtovi. Jak to vypadá, prominula mi lady Allingtonová.“

Frederick nakrčil čelo. „Co by ti měla promíjet?“

„Radši se neptej. Minchinghamovi, Carstairovi.“ Jason se zničehonic zarazil. „Tuhle jsem už nějakou dobu nedostal – od Lesterových.“ Odstrčil stranou ostatní obálky a natáhl se po noži na dopisy.

„Jack a Harry?“

Jason rozložil list pergamenového papíru, přelétl po něm očima a přikývl. „Přesně tak. Žádná konkrétní příležitost, jenom zvou na odpočinkový týden v uvolněné atmosféře – z podtextu vyplývá, že se bude jednat o bakchanálie – na Lester Hall.“

„Mám pocit, že mě také pozvali.“ Frederick se zvedl z hlubin křesla, v celé své elegantní kráse. „Poznal jsem erbovní znak Lesterových, ale neobtěžoval jsem se otevřít obálku.“ Popadl svou skleničku, přibral Jasonovu, přešel k příborníku a obě na něj postavil. Pak se otočil, ve tváři zadumaný výraz, jako by se stále snažil vyřešit neřešitelný problém Jeho Výsosti Eversleigha.

Jason mu pohlédl do obličeje. „Chystáš se to pozvání přijmout?“

Frederick se ušklíbl. „Není to zrovna můj styl. Poslední podobná akce, které jsem se u nich zúčastnil, byla na můj vkus příliš prostopášná.“

Jason se na něj procítěně usmál. „Kamaráde drahý, neměl by sis kazit život svou nenávisť k ženám a přijmout radovánky, které se ti nabízí.“

Frederick si odfrkl. „Dovolte, Vaše Výsosti, abych vás informoval, že vy si těch radovánek užíváte víc, než je záhodno.“

Jason se pobaveně uchechl. „Patrně máš pravdu. Ale na Lester Hall nezhou hosty každý den. Poslední akce, kterou pořádali, se konala na Jackově lovecké chatě.“

„Slyšel jsem, že starý Lester byl nemocný.“ Frederick sebou hodil zpátky do křesla. „Všichni si mysleli, že jsou jeho dny sečteny, ale Gerald zavítal minulý týden do Mantonu a říkal, že staříkovi se daří mnohem lépe.“

„Hmm. Jak se zdá, zotavil se natolik, že dovolil synům, aby otevřeli rodinné sídlo pro prostopášné hosty.“ Jason si ještě jednou přečetl pozvánku a pak pokrčil rameny. „Pochybuju, že tam najdu vhodnou kandidátku na manželku.“

„To mi připadá skutečně vysoce nepravděpodobné,“ potvrdil Frederick a pak zavřel oči. „Pořád si pamatuju na zvláštní vůni té ženy v purpurové, která mě tam pronásledovala na každém kroku při poslední akci.“

Jason se usmál a chystal se odložit pozvánku k hromádce zamítnutých. Ruka mu však zůstala viset ve vzduchu a po chvílce přisunul pozvánku od Lesterových opět před sebe. Zamyšleně se na ni zadíval.

„Co se děje?“

„Ta sestra.“ Jason se ještě víc zadumal. „Žila tam sestra. Mladší než Jack a Harry, ale pokud si správně vzpomínám, starší než Gerald.“

Frederick se také zamyslel. „To je pravda,“ souhlasil po chvíli. „Neviděl jsem ji od té doby, co jsme

byli na Lester Hall – což musí být před šesti lety. Hodně mrňavá, pokud mě nešálí paměť. Držela se dost v pozadí.“

Jason povytáhl obočí. „To se moc nedivím, když se vezme v úvahu druh zábavy, která tam probíhala. Mám pocit, že jsem se s ní nesetkal.“

Nic víc nedodal a Frederick se k němu obrátil a rozšířil oči, když zaznamenal Jasonův zahloubaný výraz. „Doufám, že tě nenapadlo...“

„Proč ne?“ podivil se Jason. „Sestra Jacka Lestera by mi mohla vyhovovat.“

„Jack a Harry jako švagři? Chraň bože! Z toho by se Montgomeryovi nikdy nevzpamatovali.“

„Montgomeryovi by byli jedině rádi, že jsem se konečně oženil.“ Jason poklepal dokonale pěstěnými nehty na nažehlený list pergamenového papíru. „Kromě toho by ode mě právě bratři Lesterovi neočekávali, že se budu po svatbě s jejich sestrou chovat jako mnich.“

Frederick se zavrtěl v křesle. „Možná už je vdaná.“

„Možná,“ opáčil Jason. „Ale jaksi mám pocit, že není. Spíš si myslím, že je to právě ona, kdo řídí Lester Hall.“

„Vážně? A proč?“

„Protože,“ opáčil Jason, natáhl se a vtiskl pozvánku Frederickovi do ruky, „tyhle řádky psala ženská ruka. A jak oba dobře víme, ani Jack ani Harry ani Gerald se ještě nenechali chytit do manželského chomoutu. A jaké jiná žena by ještě mohla bydlet na Lester Hall?“

Frederick musel neochotně přiznat, že kamarádův závěr je patrně pravdivý. „Takže se tam chystáš vypravit?“

„Patrně to udělám,“ odvětil pomalu Jason. „Než se však do čehokoliv pustíme, musím se poradit s věstkyní.“

„My se budeme do něčeho pouštět?“ opáčil nevěřícně Frederick. „A o jaké věstkyni to mluvíš?“ dodal mnohem energičtěji.

„O věstkyni přestrojené za moji tetu Agathu,“ odpověděl Jason. „Určitě bude vědět, jestli je ta malá holčička od Lesterových neprovdaná a jestli se dá považovat za vhodnou kandidátku – teta ví skoro všechno na světě.“ Probodl Fredericka ocelovým pohledem svých šedých očí. „A co se toho množného čísla týče, kamaráde, připomněl jsi mi mou povinnost, tak nemůžeš očekávat, že se z ní vyvlékneš. Nutně potřebuju, abys mě v té dřině podpořil.“

Frederick zúžil oči. „Běž k čertu, Jasone – rozhodně nepotřebuješ, abych tě držel za ruku. S úspěšným získáváním žen máš větší zkušenost než kterýkoliv jiný muž, kterého znám.“

„To je pravda,“ potvrdila Jeho Výsost Eversleigh nevzrušeně. „Ale tohle je něco jiného. Žen jsem měl nepočítaně – tentokrát však chci manželku.“

„Co tě ke mně přivádí, Eversleighu?“ Lady Agatha seděla vzpřímená jako pravítko uprostřed čalouněného lehátka a připomínala císařovnu udílející audienci. Na hlavě jí trůnil hrůzu vzbuzující turban v nejtmaší purpurové a v aristokratickém obličejí se jí zračil výraz módní znuděnosti, i když zahnutý nos se jí chvěl zvědavostí. Napřáhla ruku a netrpělivě sledovala, jak se k ní synovec ladně blíží a sklání se, aby jí nabízenou ruku políbil. „Předpokládám

správně, že mě přicházíš navštívit proto, že jsi konečně pochopil svou povinnost a rozhodl ses začít hledat nevěstu?“

Jason se zatvářil povýšeně a místo odpovědi uposlechl tetina pokynu, usadil se do křesla, na které ukázala, a překřížil elegantně své dlouhé nohy.

Lady Agatha sledovala celý proces zúženými očima, s veškerou trpělivostí, jaké byla schopna. Ze zkušenosti věděla, že synovcům obličej jí nic neprozradí – jeho patricijské, výrazné rysy zůstávaly zcela nečitelné a světle šedé oči bezvýrazné. Byl oblečený na dopoledne ve městě, v kabátu z jemné vlněné látky, pod nímž se mu krásně rýsovalo urostlé tělo, a dlouhé nohy mu dokonale obepínaly kalhoty v barvě slonoviny mizející ve vysokých naleštěných botách.

„Kupodivu máš pravdu, teto,“ potvrdil.

Lady Agatha naklonila královským způsobem hlavu v turbanu. „Uvažuješ o nějaké konkrétní ženě?“

„Ano.“ Jason se odmlčel a vychutnával ohromení, které se tetě mihlo v obličejí. „Dáma na vrcholku mého současného seznamu pochází z rodiny Lesterových, kteří vlastní Lester Hall v Berkshiru. Nejsem si však jistý, jestli už není provdaná.“

Lady Agatha překvapeně zamrkala. „Předpokládám, že mluvíš o Lenore Lesterové. Pokud vím, ta je stále svobodná.“

Poté se tetka ponořila do užaslého mlčení a Jason ji musel pobídnout: „Hodila by se podle tvého názoru slečna Lesterová na budoucí vévodkyni z Eversleigh?“

Lady Agatha neodolala a vyslovila nahlas otázku, o které se už nějakou dobu šušovalo mezi dámami ve vysoké společnosti: „Co lady Hetheringtonová?“

Okamžitě však své spontánnosti litovala, protože vzduch v místnosti se proměnil v led a synovec na ni upřel jeden ze svých ocelově šedivých pohledů.

Zdvořile povytáhl obočí. „Kdo?“ optal se.

Lady Agatha se nehodlala nechat zastrašit a trvala na svém. „Moc dobře víš o kom mluvím, hochu.“

Jason dlouhou chvíli opětoval její upřený pohled. Netušil, proč jeho přechodné aférky s urozenými ženami vzbuzují v srdcích usedlých matrák takový zájem a spravedlivé rozhořčení. Rozhodně však své zálety nepopíral a nevadilo mu přiznat se ke krátkému vztahu, který už stejně patřil minulosti. Aurelia Hetheringtonová mu poskytla chvilkové potěšení. Prchavou vášeň, jež se rychle rozplynula. „Ujišťuju tě, že s *la belle* Hetheringtonovou jsem skoncoval.“

„Nepovídej!“ Lady Agatha si ten nádherný drb okamžitě uložila do paměti.

„Rozhodně však nechápu,“ dodal Jason nabroušeně, „co má tahle skutečnost společného s otázkou, jestli se Lenore Lesterová hodí na pozici mé vévodkyně.“

Lady Agatha zamrkala. „Ehm... poměrně ano.“ Synovec ji opět probodl pohledem, tak začala rychle předkládat fakta. „Její původ nestojí samozřejmě v cestě. Je spřízněná s Havershamovými a Ranelaghanovými, takže v tomhle ohledu by z ní byla dobrá partie. Věno by mohla mít o něco lepší, ale předpokládám, že o tomhle víš víc než já.“

Jason přikývl. „Věno není hlavní problém.“

„Chápu.“ Lady Agatha přikývla a zvažovala, jestli to Jason nemyslí s Lenore Lesterovou přece jenom vážně.

„A samotná dáma?“

Lady Agatha rozhodila rukama. „Musí ti být jasné, že řídí celé to obrovské sídlo. Samozřejmě tam bydlí také sestra starého Lestera, ale paní domu byla vždycky Lenore. Její otec je už v dost požehnaném věku a nikdy s ním nebylo snadné pořízení, ale Lenore to velice dobře zvládá.“

„Proč se nevdala?“

Lady Agatha si odfrkla. „Začněme tím, že nebyla nikdy uvedena do společnosti. Když jí bylo dvanáct, zemřela jí matka. Převzala po ní vedení domácnosti – a neměla čas na to, aby přijela do Londýna a tančila po nocích...“

Jason okamžitě zpozorněl. „Takže není zvyklá... na městské radovánky?“

Lady Agatha neochotně přikývla. „Patrně. Dost se to nabízí.“

„Kolik jí je?“

Lady Agatha sevřela rty. „Dvacet čtyři.“

„A je reprezentativní?“

Ta otázka lady Agathu překvapila. „Ale...“ začala a pak se zamračila. „Copak ty ses s ní nikdy nesetkal?“

Jason zavrtěl hlavu, pohled stále upřený do tetiných očí. „Ne, nesetkal. Předpokládám, že na rozdíl od tebe.“

Lady Agatha nasadila nepřítomný výraz, neustále pod synovcovým pronikavým dohledem, a zatoulala se ve vzpomínkách k poslednímu setkání s Lenore. „Dobrá stavba kostí,“ pravila chabě. „Porody by jí neměly dělat problém. Zdravá pokožka, světlé vlasy a myslím, že zelené oči. Poměrně vysoká, štíhlá.“

Znervózněla, že prozradila příliš mnoho, pokrčila rameny a podívala se na Jasona. „Co ještě potřebuješ vědět?“

„Je alespoň trochu inteligentní?“

„Ach – ano. Tím jsem si dost jistá.“ Lady Agatha se nadechla na uklidnění a sevřela rty.

Jasonovi neušlo, že jí to vyptávání není příjemné. „Přesto máš vůči slečně Lesterové výhrady?“

Lady Agatha sebou polekaně trhla. „Nemám výhrady. Ale pokud ti mám být můj názor k něčemu dobrý, potřebovala bych vědět, proč ses zaměřil právě na ni.“

Jason krátce, věcně vyložil své důvody k manželství a požadavky na nevěstu. Když skončil, dopřál tetě minutu, aby si uspořádala myšlenky, a potom prohlásil: „Takže, drahá teto, pojďme přejít k jádru věci. Bude Lenore Lesterová vyhovovat?“

Lady Agatha krátce zaváhala a pak rozhodně přikývla. „Nevidím důvod, proč by neměla.“

„Výborně.“ Jason se postavil. „A teď mě prosím omluv, mám ještě něco na práci.“

„Ano, samozřejmě.“ Lady Agatha mu okamžitě podala ruku, natolik ráda, že skončilo nepříjemné vyptávání, že se neodvážila sama na cokoliv zeptat. Potřebovala čas mimo synovcův pronikavý pohled, aby v klidu zvážila pravé důvody jeho překvapivé volby. „Uvidíme se dnes večer u Marshamových.“

Jason jí políbil ruku, narovnal se a pozvedl obočí. „Obávám se, že neuvidíme.“ Zachytil otázku v te tiných očích, usmál se a objasnil: „Hned zítra ráno se vypravím na Abbey a přímo odtamtud pojedu na Lester Hall.“

Lady Agatha stáhla rty do tichounkého „och“.

Jason se naposledy poklonil a zamířil ke dveřím.

Lady Agatha sledovala, jak odchází, a její bystrý mozek při tom pracoval na plné obrátky. To, že se Jason ožení takhle chladnokrevně, jí vůbec nepřekvapovalo. To, že si vybere Lenore Lesterovou jí připadalo neuvěřitelné.

„Dobrý den, slečno Lesterová. Tak co, připravená na veselý týden?“

Lenore Lesterová se poklidně usmála, nabídla ruku lordu Quentinovi, zhýralci středního větu, a ztvářila se, jako by jí jeho přihlouplý pozdrav přišel velice důvtipný. Stála na hlavním schodišti rodinného sídla a připomínala generála řídícího své jednotky.

Vítala v hezkém červnovém odpoledni hosty bratrů sjíždějící se ve faetonech a dvoukolových kočárech, s každým prohodila pár vlídných slovy a pak je předávala služebnictvu, aby je odvedlo do přidělených pokojů. „Dobré odpoledne, mylord. Doufám, že se nezkazí počasí. Déšť či mrholení by nám pokazily náladu.“

Jeho lordstvo znepokojeně přikývlo. „Ach... to máte pravdu.“

Lenore se otočila a přivítala paní Cronwellovou, neupravenou ordinérní blondýnu, která dorazila bezprostředně po jeho lordstvu, a svěřila oba do péče komorníkovi. „Pokoje v západním křídle, Smithersi.“

Když odezněly kroky nově příchozích a šustění sukně paní Cronwellové, pohlédla na seznam ve své ruce. Byla to sice první akce bratrů, na které vystupovala jako hostitelka, ale tahle role jí nebyla neznámá,

protože roli hostitelky vykonávala bezchybně už pět let, od té doby, co ohluchla teta Harriet, její formální gardedáma. V rozlehlých prostorách Lester Hall obvykle přijímala své a tetiny přátele, pečlivě vybraný okruh nejužších známých, kultivovaných a společlivých, byla si však jistá, že zvládne i bouřlivější kamarády svých bratrů. Narovнала si na nose brýle ve zlatých obroučkách, chopila se tužky v ozdobném držáčku pověšeném na stužce kolem krku a odškrtnla lorda Quentina a paní Cronwellovou. Hodně hostů znala z dřívějších návštěv. Většina pozvaných už dorazila, zbývalo pouze pět džentlmenů.

Lenore vzhledla a prošla po černobílých dlaždicích ve vstupní hale. Obrovské dubové dveře byly dokořán otevřené na vydlážděné portiko, ze kterého vedly po pravé a levé straně schody na příjezdovou cestu vysypanou drobnými kamínky.

Blížil se dusot koňských kopyt podmalovaný skřípáním kamínků.

Lenore si zastrčila několik uvolněných zlatých pramenů, které jí vyklouzly z pevného drdolu, a uhladila si olivově zelenou zástěru ze silného kepru, pod níž měla šaty s vysokým límcem a dlouhými rukávy.

Lehký větřík přinesl otevřenými dveřmi dunivý zvuk hlubokého mužského hlasu.

Lenore se napřímila a přivolala k sobě prstem Harrise, hlavního lokaje.

„Ach, slečno Lesterová! Nemohla byste nám vysvětlit cestu k jezeru?“

Lenore se otočila ke dvěma kráskám spoře oděným v jemném mušelínu vycházejícím z dopoledního

salonku vzadu ve vstupní hale. Lady Harrisonová a lady Moffatová, mladé matrony a sestry přijaly pozvání bratrů a dostavily se společně, aby byly jedna druhé oporou. „Projděte touhle chodbou a zahněte doleva do zimní zahrady. Měla by být otevřená. Sejděte po schodech na druhém konci a vydejte se rovně dopředu po cestičce. Dovede vás až k jezeru – nemůžete ho minout.“

Dámy s úsměvem poděkovaly a za živého švitoření vykročily popsáním směrem. Lenore se otočila zpátky ke dveřím a pošeptala Harrisovi: „Pokud nepřijdou do hodiny, vyšlete někoho, aby se podíval, jestli se jim něco nestalo.“ Do uší ji udeřily kroky nohou ve vysokých botách stoupající rázně po dlouhých kamenných schodech.

„Slečno Lesterová!“

Lenore se obrátila a zjistila, že do haly vešli lord Holyoake a pan Peterson.

„Mohla byste mi říct, má drahá, kde se odehrává hlavní zábava?“

Jeho lordstvo významně zamrkalo, ale Lenore se nenechala vyvést z rovnováhy a pouze sdělila: „Bratři a pár hostů jsou v kulečnickové místnosti, pokud se nemýlím. Správně, Timmsi?“

Z řady služebnictva přichystaného ve stínu pod hlavním schodištěm se okamžitě vynořil další lokaj. „Následujte mě, prosím, mylorde.“

Zvuk trojích nohou vzdalujících se chodbou přerušily hlasité kroky na dláždění portika. Lenore v duchu prohodila „konečně“, pozvedla hlavu a nasadila náležitý úsměv.

Do vstupní haly vešli dva muži.

Lenore se narovnala, aby je přivítala, a strnula. Ohromila ji nevýslovná elegance, která z nově příchozích vyzařovala. Oba byli nesmírně přitažliví, ale o něco víc ji zaujal vyšší z nich, téměř nepostřehnutelně přesvědčený o své nadřazenosti. Na lýtka v oslnivě vyleštěných vysokých botách mu spadaly dlouhé záhyby tmavě šedivého cestovního pláště. Klobouk držel v ruce, takže mu byly vidět husté vlnité kaštanové vlasy. Nově příchozí se zastavili těsně za dveřmi a lokaj jim odebral klobouky, pláště a rukavice. Pak se vyšší muž rozhlédl po hale. Přejel očima po celém prostoru a zastavil se s neochvějnou pevností na Lenore.

Lenore si s úlekem uvědomila, že si ji tím pronikavým pohledem prohlíží, od pevného drdolu až k praktickým střevícům, a pak se pomalu vrací a zastavuje se na jejím obličejí.

V hrudi se jí zvedlo pobouření, společně s jakýmsi dalším obtížněji definovatelným pocitem.

Muž k ní vykročil a jeho společník se k němu připojil. Lenore se připravila k boji, vytáhla se do výšky, pohled v očích téměř ledový, na tváři výraz chladné, nepřístupné zdvořilosti.

Ve vstupní hale před ní vypukl znenadání chaos. Černobílé dlaždice naplnila během několika vteřin masa lidí. Ze zahrady se přihnal bratr Gerald a v závesu za ním hlouček našňořených mladíků a krasavic. Ve stejný okamžik vyrazil z kulečnickové místnosti houf rozveselených džentlmenů vedený bratrem Harrym, očividně za účelem najít spřízněné duše na nějakou komplikovanou hru. Obě skupiny na sebe narazily a halu okamžitě naplnil bouřlivý smích, chichotání a rozjařené pokřikování.

Lenore pohlédla přes moře hemžících se hlav, netrpkělívá, aby už za sebou měla setkání s majitelem dotěrného pohledu. Chystala se mu dát jasně najevo, že nedovolí, aby překračoval přípustné hranice, které jí jako hostitelce náleží. Vřava v hale ji ohlušovala, ale odmítala jí věnovat pozornost, oči upřené na nově příchozího, který se dal díky své výšce mezi ostatními hosty snadno rozeznat. Navzdory hustému davu se k ní rychle blížil. Pozorovala, jak se zastavuje a zdraví s bratrem Harrym. Cosi spolu prohodili a pak se Harry zasmál a s jakousi bodrou poznámkou ukázal rukou jejím směrem. Lenore potlačila nutkání podívat se do seznamu, aby ji nově příchozí nepřistihl, že potřebuje tahák. Měla vynikající paměť, ale ta jí byla v tu chvíli nanic. S tímhle džentlmenem se ještě nikdy neseetkala.

Neznámý došel ke schodům o něco dřív než jeho společník a zůstal před ní stát. Lenore mu se sebejistotou sobě vlastní dovolila, aby na ni upřel oči, světle šedé pod tmavými obočímí. A okamžitě ji opustilo veškeré předsevzetí, že mu vyčiní, byť mírně, společensky přijatelným způsobem. Obličej, který měla před sebou, nepatřil muži, jenž se nechá zastrašit ženským pokáráním. Měl pevné, ostře řezané, pravidelné rysy, téměř strohé ve své vážnosti, tvrdé a panovačné. Před nálepkou upjatosti ho zachraňovalo pouze světlo v šedivých očích a protáhlá, elegantní linka širokého obočí.

Lenore napřáhla povýšeně ruku, podivně rozechvělá a nervózní. „Vítejte na Lester Hall, pane.“

Prsty jí sevřela teplá dlaň a Lenore si nelibostí uvědomila, že se jí ty prsty třesou. Neznámý džentlmen

se elegantně poklonil a Lenore toho využila a nenápadně si ho prohlédla. Jeho kabát byl střízlivě hnědý, nákrčník dokonale uvázaný, kalhoty v barvě slonoviny bez poskvrnky a vysoké boty vyleštěné do černého jasu. Muž byl však příliš vysoký, příliš velký a celkově příliš působivý.

Lenore tohle všechno zaznamenala ve stavu hraničícím s rozrušením. Navzdory tomu, že dotyčný stal jeden schod pod ní a ona byla nepřiměřeně vysoká, měla pocit, že jí praskne za krkem, když bude opětovat jeho znepokojivý pohled. Poprvé, co si pamatovala, jí stálo obrovské úsilí udržet masku chladné otažitosti, svůj ochranný štít, kterým dlouhá léta odrážela nežádoucí útoky.

Lenore zamrkala, odehnala chvilkovou fascinací, a všimla si pobaveného porozumění v šedivých očích, jež ji zkoumavě sledovaly. Pozvedla bradu, zatvářila se výhrůžně, ale zneklidňující host se nenechal zastrašit.

„Já jsem Eversleigh, slečno Lesterová. Mám pocit, že jsme se ještě nesetkali.“

„Bohužel ne, Vaše Výsosti,“ opáčila Lenore promptně, pečlivě vyváženým tónem, kterým dala najevo, že nesnese jakoukoliv nadřazenost a není si tak úplně jistá, jestli ji těší, že se poznávají. Eversleigh! Mělo ji to napadnout. Udělala pukrle a pokusila se nevnímat ozvěnu vévodova hlubokého hlasu. Doslova ji cítila, vibrovala jí v hrudi jako zvláštní akord odvádějící veškerou pozornost.

Jasonovi se dostalo přivítání, které nečekal a které v něm vzbudilo zvědavost. Se zaujetím se zadíval na ženu před sebou. Už to nebyla žádná mladá

dívka, ale stále byla štíhlá, pružná a vyzářoval z ní přirozený kočičí půvab. Měla jemné, pravidelné rysy, hebkou bledou pokožku a srdcovitý obličej bez jediné chybičky. Hezké hnědé obočí klenoucí se nad velkýma, zářivě zelenýma očima s vějíři dlouhých hnědých řas. Dokonalý, rovný nosík, odhodlanou bradu a krásné rty plné skrytých příslibů. Zpříma se na něj dívala, s výrazem nesmiřitelného odporu, zdůrazněným brýlemi ve zlatých obroučkách.

Jason neodolal, usmál se, udělal krok stranou a ukázal na Fredericka. „A tohle je –“

„Pan Marshall.“ Jestliže je její trýznitel Eversleigh, nemůže být jeho společník nikdo jiný. Lenore si s opožděním uvědomila, že si pohrává s ohněm, vypočila se z vévodova pevného stisku a nabídla ruku Fredericku Marshallovi.

Frederick se s uvolněným úsměvem poklonil. „Doufám, že jste pro nás schovala volné pokoje, slečno Lesterová. Kdybychom tušili, že budete mít takhle plný dům, dorazili bychom s větším předstihem. Omlouvám se za zpoždění.“

„Nic se nestalo. Počítáme s vámi.“ Lenore opětovně usměv, opět sebejistá ve své roli. Eversleigh byl jediný vévoda mezi pozvanými, tak mu vyčlenila nejlepší pokoje a pro pana Marshalla sousední ložnici. Obrátila se k Harrisovi na schodišti nad ní. „Šedivé apartmá pro Jeho Výsost a modrá ložnice pro pana Marshalla.“ Harris se uctivě poklonil a vydal se do schodů. Lenore se otočila zpátky k Fredericku Marshallovi a dodala: „Určitě si budete chtít odpočinout po cestě. Uvidíme se na večeri. Bude se podávat v půl sedmé v jídelně.“

Frederick Marshall se zdvořile usmál, přikývl a vykročil ke schodům.

Lenore očekávala, že ho bude následovat i velká postava po její pravici, odhodlaná nepohlédnout na ni, dokud nebude bezpečně daleko. Ubíhaly vteřiny. Eversleigh se nehýbal. Lenore se zmocnila zvláštní nervozita. Eversleigh stál mezi ní a davem ve vstupní hale. Zmocnil se jí pocit, že je sama v nebezpečné společnosti.

Jason nebyl zvyklý, že by ho někdo takhle rychle propustil, a vůbec se mu to nezamlouvalo. Nechal narůst napětí, které se mezi rozhostilo, a teprve pak svým nejmírnějším hlasem poznamenal: „Pochopil jsem správně, že nám budete během tohoto rozmarného týdne dělat hostitelku, drahá slečno Lesterová?“

Lenore pozvedla hlavu, ve tváři nepřístupný klid. „To souhlasí, Vaše Výsosti.“

„Doufám, že pro vás ten týden nebude moc náročný a nepřemůžou vás povinnosti, má drahá. Já osobně se těším, až se seznámím s tím, co jsem při svých předešlých návštěvách očividně přehlédl.“

Lenore si rychle spočítala, že pokud už u nich byl skutečně na návštěvě, muselo jí být tenkrát osmnáct a dělala všechno proto, aby se mu vyhnula, stejně jako všem džentlmenům, kteří připadali v úvahu jako potenciální nápadníci. S průzračnou nevinností se na něj podívala. „Skutečně, Vaše Výsosti? To mě těší. Zahrady jsou tenhle rok výjimečně krásné. Obávám se, že při poslední návštěvě jste si je pořádně neužil. Můžu vám vřele doporučit, abyste se po nich prošel, určitě se vám budou líbit.“

Jasonovi zacukalo v koutcích rtů. „O tom nepochybuju,“ opáčil uhlazeně, „zejména když mi prokážete tu čest a budete mi dělat společnost.“

Lenore si rázně připomněla, že už není ve věku, aby se nechala vyvést z míry zhýralci, a dovolila si obohatit svůj výraz o nepatrnou lítost. „Moje povinnosti, jak říkáte, mi bohužel nedovolují, abych se rozptylovala s hosty mých bratrů, Vaše Výsosti. Určitě vám to však nebude vůbec vadit – ani si mé nepřítomnosti nepovšimnete, protože radovánky, které bratři nabízejí, jsou obvykle pozoruhodně pestré a poutavé.“

Jason přimhouřil oči a na rtech mu zahrál úsměv. „Ujišťuju vás, slečno Lesterová, že bych si vaší nepřítomnosti určitě povšiml. A jsem si jistý, že i ty nejповedenější radovánky vašich bratrů nevynahradí vaši společnost. Dokonce,“ Jason se odmlčel a nakrčil přemýšlivě čelo, „si nedokážu představit, co by mi za daných okolností dokázalo zabránit v tom, abych vás vyhledal.“

Jeho slova zněla jako výzva, výzva, o níž si Lenore nebyla jistá, jestli se jí chce postavit. Neměla však náladu na to, aby jí jakýkoliv džentlmen – dokonce ani někdo tak známý jako Eversleigh – narušil uspořádaný život. Povytáhla odmítavě obočí a chladně prohlásila: „Je mi líto, Vaše Výsosti, ale nikdy jsem se nepovažovala za jednu z atrakcí Lester Hall. Budete se bohužel muset spokojit s tím, co se vám nabízí.“

Jasona její otevřené odmítnutí natolik pobavilo, že se neudržel a musel se rošťácky zazubit. Rychle se však ovládl, nasadil mírný úsměv a prohodil: „Obávám se, že se ve mně mýlíte, slečno Lesterová.“

Ztišil hlas do uklidňujícího zamumlání. „Rozhodně jste jedna z atrakcí Lester Hall – onoho druhu, která je všem na očích, ale málokdo ji dokáže ocenit.“

Kdyby nebylo zvláště intenzivního pohledu v jeho pozoruhodně šedivých očích, nepovažovala by Lenore patrně ta slova za nic jiného než za zdvořilý kompliment. Takhle jí však otřásla až do mor-ku kostí. Rozbušilo se jí srdce doposud bezpečně ukryvané pod zástěrou. S nesmírným vypětím vůle odtrhla pohled.

A všimla si lorda Percyho prodírajícího se davem v hale. Lordovi se podařilo vyprostit a zastavil se vyčkávavě u schodiště. Lenore mu málem padla úlevou na hubený hrudník. „Lorde Percy! Nesmírně mě těší, že se zase setkáváme.“

„Haló, haló,“ odpovědělo jeho lordstvo rádoby žoviálním hlasem a povytáhlo si úzký límeček upjatý kolem krku. „Jak vidím, máte tady pěkně plno.“

„Požádám lokaje, aby vás okamžitě dovedl do vašeho pokoje.“ Lenore přivolala rukou lokaje. „Jeho Výsost se právě chystala nahoru,“ zalhala, aniž by se odvážila podívat Eversleighovým směrem.

„Pokud si správně vzpomínám, šedivé apartmá,“ ozvalo se jí tiše po pravé straně. Pak ke svému překvapení ucítila, jak ji berou za ruku dlouhé prsty. Bleskurychle se otočila, ale než stačila být mrknout, Jeho Výsost Eversleigh si pozvedl její ruku ke rtům a zlehka ji políbil na konečky prstů.

Jason se zarazil a vychutnával lehký ruměnc ve tváři své hostitelky a ohromený výraz v jejích očích. Pak se neochotně rozloučil: „Uvidíme se později, slečno Lesterová.“

Lenore projelo tělem podivné mravenčení. Celá otřesená se na něj dokázala jen dívat. Na Eversleighových výmluvných rtech zahrál k jejímu údivu jemný úsměv a teprve pak Jeho Výsost zdvořile přikývla, pustila jí ruku, protáhla se okolo a vykročila za lokajem nahoru po schodišti.

Lenore se otočila, oněmělá úžasem, zůstala zírat na jeho široká záda a v duchu litovala, že ji nenapadla žádná rázná poznámka, kterou by mu vymazala prohnany lesk v těch jeho stříbřitých očích. Ale alespoň je pryč, řekla si, když se trochu vzpamatovala.

Obrátila se zpátky do haly a dotčený lord Percy ji probral z omámení.

„Slečno Lesterová – můj pokoj, jestli bych směl prosit.“

DRUHÁ KAPITOLA

„**T**ak co? Jak dlouho se chceš zdržet, když ses teď rozhodl, že slečna Lesterová nevyhovuje?“

Jason odtrhl pohled od výhledu z okna, upřímně překvapený, a povytáhl obočí. „Drahý Fredericku, kam ten spěch? Proč slečnu Lesterovou tak rychle zavrhuješ?“

Frederick se zatvářil nechápavě, přešel k oknu a posadil se na polstrované sedátko. „Znám tě od té doby, co bylo tvým hlavním životním cílem svedení dcery učitele krasopisu, tak si nedokážu představit, že by ses snížil k tomu, aby sis vzal ochechuli. A určitě mi musíš dát za pravdu, že Lenore Lesterová je klasický případ ochechule. Takže jak brzy můžeme odjet, aniž bychom někoho urazili?“

Jason se posadil naproti kamarádovi a zadumal se. „To její... ochechulství bije přímo do očí, nemáš pocit?“

„To rozhodně,“ souhlasil Frederick.

„Možná dokonce až *příliš*.“

Frederick se zamračil. „Jasone – nejsi nemocný?“

Jasonovi se rozzářily oči. „Jsem v naprostém pořádku a schopný zdravého úsudku. Možná pouze